

CVETINOMIRSKI:

O Belki in Črnki.

e nikdar ni bilo pri Nukovih toliko hrupa in šundra kakor tiste dni pred pomladjo, ko se je sneg že povsod tajal in so se delale po globelih in travnikih široke mlake. Naglo so kopnele zaprašene bele plasti snega za plotovi kraj potov, odmekalo je čudovito hitro tudi na najbolj osojnih bregovih. Venomer je žuborela snežnica v žlebu pod nizko slamnato streho in se odtakala za hišo po vinogradu navzdol. Na prisojnih holmih za vasjo ni bilo že nobenega sledu več o snegu; toplo je sijalo sonce. Marsikje je trava že krepko poganjala in je bila vsa sočna in temnozelena; tudi je bingljalo na nekaterih krajih na travniku pod hišo že vse polno visokih

zvončkov z velikimi, veselimi očmi; ponekod so pozdravljale po solnčnih bregovih rumene trobentice, vijolice so dehtele tuintam in vabile s svojimi ljubkimi modrimi glavnicami tako sladko, da bi se mimogredoč potnik moral nehote ustaviti in si napraviti iz dišečih cvetk lep šopek...

Prvič so bili pri Nukovih tisti čas zato tako veseli, ker se je bližala pomlad; ali to vse eno ni bil glavni vzrok njihovega veselja; bilo je še vse nekaj drugega, kar je navdajalo posebno malega desetletnega Tončka in Hinka z veliko radostjo; to namreč, da so imeli dobiti v kratkem času dvoje koz. Tudi dvanajstletna Vilka se je veselila koz tako močno, da je venomer poskakovala pred hišo in ploskala s tenkima, belima rokama. Tonček in Hinko sta hodila venomer okrog očeta in ga izpraševala: »Oče, kdaj dobimo kozi? Ali sta veliki? Ali sta kaj hudi?... Tako težko čakava...« Oče pa je odgovarjal: »Čez teden dni ju pripeljem iz trga domov... Kako sta vendar sitna!« — In Vilka je že kar vnaprej sklenila, da bo samo ona molzla kozi, da postane kakor majhna gospodinja ter da ne bo treba materi prav nič skrbeti za mleko; samo ona, samo Vilka bo gospodinjala... Tonček in Hinko pa postaneta kakor dva majhna gospodarja: v prijeten voziček bosta vprezala kozi, Tonček bo držal za svetle vajeti, Hinko bo poganjal z lepim bičem in bo pokal z njim, Vilka pa bo sedela zadaj na vozičku na mehkem sedežu, ponosno kakor imenitna gospa iz mesta, sladek smehljalj na polnih rdečih licih in ustnih...

Tako počasi je potekal teden, da sta Tonček in Hinko že mislila: Nikdar ne pričakava tistega veselega dne, ko pripelje oče kozi. V neskončnost so se raztezali dnevi; ure so bile daljše od mesecev samih...

Vilka je hodila nemirno semintja po sobi in si prekrizavala roke na prsih; daleč so bile njene misli, pri kozah so bile in pri vozičku. Časih je odšla venkaj na travnik in prinesla domov šopek zvončkov, ki jih je postavila v majhno, do polovice z vodo nalito vazo na polico kraj okna; a ni ji bilo posebno mar zvončkov, ni jim prilivala vode redno, kakor bi bilo potreba.

Naposled je teden vendarle potekel, in napočil je davno zaželjeni dan. Do pozne noči je bilo treba čakati; zakaj šele o mraku se je bil napotil oče v trg po kozi. Dolgo so bedeli vsi trije, Tonček, Hinko in Vilka, pri petrolejki nad mizo; že je kazala stenska ura nad hišnimi durmi polenajstih. — »Spat pojdem... Oče se danes gotovo ne vrne domov!« je menila Vilka. — »Midva ravno tako, kar trudna sva že,« sta povedala z zaspanim glasom še brata. Ali v tem trenutku so zahreščali v veži očetovi koraki; namah je minila čakajočo trojico zaspanost, veselo so pogledale otroške oči. Ko je stopil oče jasnega obraza v sobo, so planili vsi trije k njemu.

»Kje sta kozi?« je hitel ves v eni sapi Hinko; tudi Tonček in Vilka sta morala dati duška svoji radovednosti in sta sopeč izpraševala očeta: »Ali sta kaj pohlevni? Koj gremo pogledat...«

»V oni prazni oddelek v svinjaku sem ju zaprl obedve,« je povedal oče. »Jaz pojdem zdaj takoj spat. Tonček, zajca!«

Tonček je urno poiskal pod klopjo pri peči velikega lesenega zajca in ga podal očetu, ki si je pričel sezuvati škornje. Nato je odšel oče v čumnato in zaprl duri natežko za seboj.

Ko so bili sami, je prižgal Tonček leščerbo, in vsi trije so se odpravili proti svinjaku zadaj za hišo. Kmalu je odprl Hinko majhna vratca v svinjak, in — o, veselja! — dvoje ljubkih koz jim je priskakljalo nasproti.

»Me—é—é! Me—é—é!« je meketala prva koza, ki je bila popolnoma bela in je silila v Tončka. Druga koza pa je bila črna.

»Mé—é! Mé—é!« je momljala nakratko, dvigala gobec kvišku in strigla z ušesi.

Hinko je zaprl naglo vratca, in stali so v snažnem štirivoglatem oddelku z lepim koritom v ospredju. Vilka je vsa drgetala od veselja in se zavijala tesno v sivo ogrinjalce preko ramen in prsi; hladna nočna sapa je vela skozi vedno odprto lino pod stropom.

»Kako sta lepi!« se je veselil Tonček, dvignil leščerbo visoko nad kozi in ju ogledoval. »Belka bo moja!«

»Črnka pa moja!« je povedal Hinko.

Vilka je stopila čisto blizu in je pričela božati kozi po glavi in po hrbtu.

»Kakor dva konjička, taki sta,« je razsodil v hipnem pomisleku Tonček.

»Ne ... saj sta le taki, kakor dva oslička,« je menil Hinko.

Kozi sta zopet zameketali; Črnka je srborito poskočila in potekla v krogu po hlevčku, Belka pa je stopala mirno okrog Tončka in lizala Vilki prste.

»To bo zdaj lepo, ko imamo kozi. Nikoli ju ne bo smel oče kam prodati. Midva, Hinko, ju bova vsak dan pasla tam pod hišo ali pa v trebežu poleg Hribarjeve hoste,« je delal Tonček načrt.

Dolgo so še ogledovali in božali Belko in Črnko, naposled pa so šli nazaj v hišo spat.

Drugo jutro zarana sta bila Tonček in Hinko že pri kozah in sta jima prinesla v korito krme. Mati pa je prišla z žeharjem, da poizkusi, kako bo kaj z molžo; ni bilo slabo; pol žeharja je namolzla mleka. Vilka je stala ob strani in je gledala; »drugič bom pa kar jaz molzla,« je rekla materi važno.

Takoj po kosilu sta že gnala brata kozi na travnik pod hišo. Prijetno in gorko je sijalo z neba pomladansko solnce, topla sapa je pihljala z juga, na starih češpljah in jablanah je vidno poganjalo popje, brstelo je vsepovsod, in oživljala se je priroda. Na najbolj solnčnem bregu sta ustavila brata kozi; Belka je takoj sklonila glavo in pričela muliti sočno travo, Črnka pa je skakljala nekoliko časa naokrog, a se je končno upehala in se tudi spravila nad travo.

Tonček in Hinko sta sedla na tla kraj belih bingljajočih zvončkov.

»Še nikdar nisem bil tako vesel,« je rekel Tonček. »Glej, Hinko, kako lepo se pase Belka!«

»Saj Črnka ravno tako!« je dejal Hinko.

Kozi sta se počasi pasli, brata pa sta se pogovarjala to in ono med seboj. S sladkim smehljajem se je razpenjalo nad travnikom modro nebo pomladansko; božji blagoslov je rosil z njega v tako mehkih tokih, da je prihitela naposled še Vilka sama k bratoma na travnik. —

Pod mrak je Tonček vstal: »Pojdimo! Jutri bova pasla na trebežu.«

Stekli so po travniku, kozi pa za njimi naglih, skočnih korakov; tako so vsi skokoma pridrveli domov do hlevčka.

Nastopili so lepi časi za Nukove. Dan na dan sta gonila Tonček in Hinko kozi na pašo ali na travnik pod hišo ali pa v samotni, senčnati trebež kraj Hribarjeve hoste. Belka in Črnka sta skakljali poredno okrog grmov in trgali z gobcema zelene liste. Belki je bil obesil Tonček lepo doneč zvonček pod vrat; kadarkoli je Belka tekla, je zvonček pod njenim vratom prijazno zvončkljal; Tončku je bilo to zvončkljanje tako všeč, da bi bil najrajši vedno pri svoji kozi. (Konec.)

